

Det ægteskabelige Tvillingsmil i Provstens og Provstindens Ansigter forsvandt, saasnart de opdagede Mads Vestrup, og gjorde Plads for stramme Miner.

Alligevel lod Provsten holde.

Til yderligere Ulykke begyndte han straks at tale om Godsejeren paa Favsingholm og de Rygter, der gik om hans mærkværdige Helbredelse. Vidste man noget nærmere? Var det sandt, at han havde været paa Herregaarden? Havde han set Dihmer?

For ikke i Hidsighed at komme til at sige noget uovervejethed tav Mads Vestrup bomstille. Han stod med nedadvendte Øjne, fordi han ikke taalte Synet af denne løvemankede Abekat, denne æresyge Judas, der havde forraadt sin Frelser for Popularitetens Blodpenge og pyntet Kristi strenge Lære op med Flitter og Stads i Tidens letfærdige Aand.

Da Provsten stadig intet Svar fik, gav han Kusken et Tegn, og Vognen kørte videre.

„Det Menneske er snart moden til Daarekisten,“ sagde han. „Han burde i Grunden ikke have Lov til at sidde i Embede ... Og som han dog ser ud i Klæderne!“

„Ja, veed du,“ sagde Provstinden. „Straks jeg saa ham, troede jeg, det var vores egen Kromand, der kom.“

En henrykt Latter foer ud af Provsten sammen med en Røgsky.

„Du har Ret, Ville! Jeg har ikke tænkt paa det, men Ligheden er virkelig slaaende. Virkelig slaaende. Men hvad skal vi gøre ved ham?“

„I har saa mange Reskripter og Førdordninger. Staar